

vennyolc kiló voltam. A rokonok tudták a bajomat, levél útján küldözgettek egy kis pénzt postán, de a brazil posta magánkézben volt, mindig megpocskolták a küldeményeket.

Jelentkeztem a hatóságoknál, hogy hazamegyek. Az amerikaiak agitáltak, hogy elvisznek jobb klímájú területre, hogy jobban fizetnek. Maradjak. Mondtam nekik, nem bírja a szívem. Nem bírja a klímát, a szorongást, s az állandó vágyakozást. Persze én hülye voltam mindig. Százezer számra voltak kint magyarok, azok bírták. Vagy legalábbis túrték. De én úgy éreztem, a szerencse is elpártolt tőlem.

Írtam Argentínába a magyar követségre. Pár hétig nyomoztak utánam, mit csináltam, mit nem csináltam, aztán elküldték a jegyeket az egész családnak Szegedig.

Sok zörej, fuldoklás visszamaradt a szívem körül. Ha egy orvos nem ajánlja nékem a jógát, már nem mesélem el ezt az utazást, ezt a kirándulást.

Az életemért kucorgok kétszer naponta, a nyakszirtemre pakolva testem terheit, és fejem tetején hurcolom súlyomat, sirsza szana állásban. A szív ilyenkor pihen. A fej megtelik vérrel, hátra, befelé nézek az eszem tokjába. Akaratom beviszem az agyamba. Valamire mindig egészen pontosan visszaemlékszem.

